

спрямо околния терен и около 100 м в диаметър по периферията. От източната и западната му страна се стича вода към водосбор - „азмака“ до южния край на селото. Върху възвишението има множество скали, тип пясъчник.

На северния склон на възвишението върху последната скала има изсечен „трон“, „гледащ“ на север.

На около 25 м западно от „трона“, върху скала, е изсечена правоъгълна равна площадка, ориентирана юг - север с размери: дълж. 175 см, шир. 120 см, с различна дълбочина на изсичането спрямо основния скален масив. На югозападната страна на площадката е изсечена стеничка, която отделя площадката от друга полукръгла площадка, вкопана в скалата с разм. 350-300 см. Елипсата е ориентирана на северозапад и е пресечена от 5 вдълбани в масивната скала улеи (не са пукнатини). Водата от тези улеи видимо се стича по отвесно изсечена северна страна на скалата.

Северно от елипсовидната площадка, върху ниска полегата скаличка с чело на югоизток, е изсечен сравнително добре запазен диск, обрасъл с лишеи. На северозапад има друг диск, „гледащ“ също на югоизток. Двата диска са с диаметър 65 см. Вторият диск е обособен релефно посредством дълбок жлеб. Така се образува релефно ядро.

На около 10 м южно от „олтара“ се намира широк проход в скалите с разм. 3,5 м ширина и 13,5 м дължина в посока югозапад - североизток. Проходът отвежда към билото на възвишението, където се очертава голям „харман“ върху земната маса с диаметър 35 м.

От събрания материал сред местните жители е видно, че на Жельовите камъни са се осъществявали някогашните обредни и празнични излизания извън селото, най-вече на младите през Великите пости, както и на други общоселски празници от традиционната култура. В непосредствена близост е някогашния селски мегдан.

По всяка вероятност описаният комплекс Жельовите